

Keltaiset saappaat ja puolukkatahtrat Minun luonani tuulee aina. Idästä, lännestä, ylhäältä, alhaalta. Tuulettomia päiviä on todella harvassa ja yleensä sellaiset päivät edeltävät jotakin outoa ja odottamatonta. Muistan yhden ihmeellisen tyynen päivän, mutta siitä on kauan. Ihmettelisit varmaan, jos sanoisin, että ainakin kaksisataa vuotta. Oli siitä sitten kaksi vuotta tai kaksisataa vuotta, ei sillä ole minulle kauheasti väliä. Joka tapauksessa sellainen päivä jää kyllä mieleen, sillä se tyyni päivä edelsi todellisen myrskyn päivää. Se myrsky repi puita juurineen ja ajoi monet eläimet ja ihmisetkin pakosalle. Sellainen myrsky saa metsästäjän ja hirven juoksemaan samaan suuntaan ja piiloutumaan yhdessä suojaisaan kallion notkoon. Siihen kun sekoittaa vielä vettä syöksevät pilvimassat, on lopputulos todellinen sekasorto. Mutta niistäkin selvittää. Toinenkin omituisen tyyni päivä tässä metsässä tulee mieleeni. Seurailin silloin retkelle tulleen perheen puuhailua. Pieni ihminen liian suurissa kumisaappaissa kyseli hassuja kysymyksiä. Muistan ainakin sellaisen, että ”isi miksi täällä on näin paljon kantoja ja tyhjiä paikkoja?” ja tällaisen ”isi miksi täällä on roskaa enemmän kuin kadulla, jossa liikkuu paljon ihmisiä ja täällä ei ole paljon ketään?”. En olekaan ennen ajatellut meillä olevan nykyään niin sotkuista ja aukkoista. Myöhemmin minusta alkoikin tuntua siltä, että kysymykset eivät olleet niin hassuja, vaan niitä oikeita kysymyksiä. Sinäkin päivänä tuuli puhalsi joka puolelta. Ensimmäisistä ja sitten mereltä. Vanhaan aikaan, niin kauan sitten, että et kuitenkaan uskoisi, meillä oli paljon enemmän ihmisiä täällä päin. Oli ikään kuin rauha ja harmonia meidän paikallisten, ihmisten ja eläinten välillä. Nykyään on ajoittain hiljaista tai yksinäistä ja jos joku tulee käymään, voi hänen lähtönsä jälkeen asiat olla huonommin. Sitä tyttö suurissa saappaissa tarkoitti. Hänestä ei kyllä ollut mitään haittaa, mutta usein kävijä jättää jälkeensä nuo muovipussit, tölkit, pesukoneet ja patjat tai sitten kävijä vie mukanaan arvokkaita puitani, joita olemme täällä satoja vuosia kasvattaneet. Teki mieleni sanoa tytön isälle, että ”kuuntele tyttöä. Kuuntele ja ajattele”. Pieni tyttö saappaissa kierteli ja kaarteli puiden lomassa ottaen aina käsivarrella kiinni rungosta heilauttaen siitä itselleen enemmän vauhtia. Hän puhui mukavia ja höpötteli. Näin isänsäkin nauravan höpötykselle. Erilaisten jutteluiden välissä kysyi hän taas isältään ”isi onko metsässä aina paljon pusikoita?”. Isä kertoi käyneensä samassa metsässä ollessaan itse pienen tytön kokoinen. Silloin metsässä oli paljon enemmän pusikoita ja paljon hiljaisempaa. Nyt nimittäin saattoi ihan hiiren hiljaa ollessaan kuulla lähellä olevan moottoritien suhahtelun. ”Isi miksi ihmiset rakentavat moottoriteitä metsään?” tyttö kysyi. ”Koska ihmiset haluavat nopeasti paikasta toiseen ja joskus metsän läpi on nopein reitti” isä vastasi. ”Toivottavasti minulla ei koskaan ole niin kiire, että joudun raivaamaan puut tieltäni ehtiäkseni jonnekin” tyttö sanoi ja kummasteli keltaisissa saappaissaan olevia puolukkatahroja. Me täällä annamme asioiden olla ja tapahtua. Meillä ei ole asioihin sen enempää valtaa, vaikka onhan meillä tässä iso valtakunta hoidettavan. Asiat nyt vain ovat sellaisia, että niillä on tapana tapahtua, yritti sitä kuinka paljon hyvänsä jotakin muuta. En tarkoita kaikkien asioiden olevan vakavia ja pahoja, mutta usein sellaiset pienet pahat asiat saavat enemmän valtaa kuin suuretkin hyvät asiat. Sellaisia me vain olemme. Parempi varuillaan, kuin vaarassa ja ei vara venettä kaada. Turha ilakoida jostakin, mistä ei tiedä milloin se loppuu. Tytön höpöttelyjä kuunnellessani varmistuin siitä, että hän oli melkoisen erityinen pieni ihminen. Sellaisia näkee harvoin täällä päin. Pesukoneensa metsään jättävä ihminen on harvoin kovin erityinen. Tytön vierailusta on jo aikaa, mutta viime viikolla sain kokea taas yhden oikein erityisen hetken. Sellaisen hetken muistaa kuin suuren myrskyn, mutta eri tavalla. Myrsky tuntuu ikään kuin joka puolella, mutta tuo viime viikon hetki tuntui vain yhdessä kohtaa, tosin sitäkin voimakkaampana. Nainen saapui metsään pienen pojan kanssa. Heillä oli mukanaan perässä vedettävä kelkka täynnä juttuja ja he vetivät sitä välillä kahdestaan pojan höpötellessä. Se oli sateinen päivä ja tuuli oli melko hento. Sateen jälkeen tuoksut ovat

parhaimmillaan ja minusta tuntuu, että nainenkin huomasi sen. Hän nimittäin pysähtyi aika ajoin haistelemaan ja katselemaan. Hän pyysi poikaakin haistamaan ilmaa. He vetivät kelkkaa melko pitkälle metsään, eikä heillä ollut yhtään kiire. Naisen silmät kyyneltyivät välillä, mutta näytti kuin hän olisi silti rauhallinen ja iloinen. Poika noukki maasta mustikoita ja sotki niillä melkein koko naamansa. Silti heitä ei haitannut yhtään. Lopulta he tulivat paikkaan, johon olivat olleet koko ajan matkalla. Pieni poika kysyi naiselta saako marjojen päälle astua, johon nainen vastasi, että ei tahallaan, mutta joskus niin käy vahingossa. Nainen avasi kelkan päällä olevan suojuksen ja otti esille lapion, sekä puun taimen. Siinä vaiheessa viimeistään olin ihan ihmeissäni. Harvoin näkee kenenkään istuttavan puita tänne metsään. ”Tämä puu on pappan puu” nainen sanoi pojalle. ”Hoitaako pappa puuta?” poika kysyi. ”Pappa hoitaa puuta taivaasta ja me voimme myös tulla silloin tällöin sitä hoitamaan”. Nainen istutti puun pojan kanssa ja nosti kelkasta puisen rasian. Rasiasta he sirottelivat tuhkaa puun juurille ja loput tuhkasta nainen päästi tuulen mukana metsään. ”Hyvästi isä”, hän kuiskasi. Lopuksi nainen otti kelkasta pienet keltaiset saappaat, joissa oli puolukoiden tahroja. Hän asetti saappaat puun taimen rinnalle. ”Tullaan tänne joka kesä hoitamaan pappan puuta, niin siitä tulee maailman isoin puu!” poika huudahti heittäytyen mättäälle istumaan. Loppu